

Володимир ПИЛИПЕЦЬ

**ПОЛИНОВЕ
СУЦВІТТЯ**

Поезії

Ніжин
«Видавництво «Аспект-Поліграф»
2013

УДК 82–16
ББК 84 (4Укр=Укр)–5
П32

Пилипець В. М.

П32 Полинове суцвіття: поезії. – Ніжин: ТОВ
«Видавництво «Аспект-Поліграф», 2013. – 72 с.
ISBN 000-000-000-000-0

Теми рідного краю, його неповторної природи, працьовитих людей, які все життя зустрічались на поетичній дорозі, перенеслися болями і тривогами, гордістю і переживаннями в нову збірку поезій Володимира Пилипця «Полинове суцвіття».

УДК 82–16
ББК 84 (4Укр=Укр)–5

ISBN 000-000-000-000-0

© Пилипець В. М., 2013

МОЯ ПЕРЛИНА

Дихаю, надихатись не можу
Цвітом материнки й чебрецю.
Як чудесно в днину тут погожу
Задивитись на красу оцю.
Я частинка чарівного раю,
Тут моє коріння заплелось.
Місць таких не бачив і не знаю,
Стріти їх ніде не довелось.
Тут усе зріднилося зі мною:
Верболози, ниви і гаї,
Повені, розхлюпані весною,
І дзвінки солісти-солов'ї.
Сходжені стежини всі в окрузі
Скатеркою стелються в душі.
Хіба можна їх забути, друзі,
Ці доріжки в теплім спориші?
Верби понад озером плакучі,
Косогорів полиновий квіт.
І жасмину білий кущ пахучий,
Що підкрався тихо до воріт.
Хіба ж міг забудь свою перлину
У далеких мандрах по землі?
Будь-коли я в край дитинства линув,
Далі подолавши не малі.
Тут моє коріння заплелось,
Тут і я навіки залишусь...
Вітерець кошатиться в волоссі,
Я його сполохати боюсь.

ДО ЗЕМЛІ

*В*же літа збігають. Вечоріє...
Вже дороги зміряв не малі,
Але й досі серце моє гріє
Споконвічна тяга до землі.

Ця любов ніколи не згасала,
З прадіда і діда повелось:
Крига ще на річці не скресала,
А до поля серце вже тяглось.

Роздивитись — сніг як сірий тане,
І дзвенять струмочки весняні,
Як пухнастий котик з гілки гяне,
Посміхнувшись сонячно мені.

Скучив я за нивами за зиму,
Руки знудьгувались без землі.
Зеленіють килимом озимі
І летять на північ журавлі.

До землі любов не перетліла,
День і ніч живе вона в мені.
Паморозь, закравшись, впала біла,
Мов сніги ще ранні по стерні.

ДРЕВНІЙ ВАЛ

*Н*а древній Вал зайду, бува,
Пройтись алеями неспішно,
Де пам'ять старини жива,
І сяють куполи розкішні.
Гармати жерла свої в вись
Задерли, й, начебто, поснули.
Твердиня тут була колись,
І зорювали караули.
Чужак щоб нишком не напав,
Не захопив в полон зненацька —
Вал древній місто заступав, —
Та шабля бойова козацька.
Скільки він вистояв століть,
До сьогодення щоб дібратись!
Аби в пожежах не згоріть,
Аби з землею не зрівнятись.
І підійматись знов і знов
Із мли, із попілу, з руїни,
Щоб донести до нас любов
Борців за волю України.
Каштанові алеї ось
Шепчуть щось своє над нами,
Скільки людей отут пройшлось,
І в літні дні, і вечорами?
Якась магичність притяга,
Повітря не таке, як в місті.
А сива давнина ляга
На брук зчорнілий і на листя.

ПЛАНЕТА ЗЕМЛЯ

*Н*аш час розбурханий, скажи,
Що робиться у світі?
Чого всі люди, як чужі,
Нема з чого радіти?

Конфлікти нині тут, чи там,
І всюди гинуть люди.
А треба ж жити, як братам,
На всій Землі повсюди.

Планету розпина розлад:
Чорнобиль, землетруси,
Тайфунів наліта каскад,
Лівійців б'ють, індусів.

Повітрям чистим не дихнеш,
Моря в багноці й ріки,
І до яких же йтимеш меж —
Всі хворі та каліки?

І вже не райський у нас сад,
Пустеля скоро стане.
Невже повернуть світ назад
В печерний вік земляни?

О, Боже! Грішних захисти
І збережи планету.
Прости їх, Господи, прости,
Як Бог, по етикету.

НАРОДУ УКРАЇНИ

*П*опутній вітер хай напне вітрила,
Чумацький шлях покаже вірну путь.
А ще б — могутні нам орлині крила,
Щоб океан життєвий перетнуть.

Чуть більше б вміння у людських стосунках
І мудрості, якої не стача,
Щоб не блудили, мов сліпі, в завулках,
І не рубали шаблею з плеча.

В гурті б пливли і не штормило море,
На хвилі човен не здіймався круті,
Аби суспільство не зробилось хворе,
Не скублися за крісла золоті.

Щоб виважені рішення приймали
І толерантність об'єднала в стрій,
Щоб ворожнечі між людьми не знали,
Гостинним дім завжди тримали свій.

Хай в затишку й добрі живуть оселі,
І смуток не вторгається в буття.
Хай килимами доля шлях простеле
Для України в світле майбуття.

ВІДДАНІСТЬ

*Н*е хочу я ані морського бризу,
Ні пляжного ласкавого піску,
На Еверест ніколи не полізу,
Терпіть не можу метушню міську.

Літати я з дитинства не боюся,
Проте у небовись не рвусь, як птах.
І на круїзи байдужки дивлюся, —
Душа не квилить по чужих світах.

От інше діло, як в село загляну,
Де і медунка, і полин цвіте,
А ягоди вкривають всю поляну,
Видзвонює колосся золоте.

І ходить літо в сонячній хустинці
В полях, лугах, між голубих озер,
Цвітуть, не відцвітають чорнобривці,
А сіно пахне — чую і тепер.

Співають соловейки всеньку нічку,
Хіба заснеш в мелодіях отих?
Росою йдеш із вудками до річки,
А риби скільки в лопухах густих!

За все життя не зраджував ніколи,
Закоханий навів в село своє,
Де килим споришем уславсь шовковий,
И літа зозуля ще мені кує.

ЗАПОВІТ СИНУ

*П*усто в тебе у душі,
И серце стискається з болю,
Люди здаються чужі,
Гасне надія поволі.
Квилить туга, мов птах,
Сонце пекуче, як оси,
Сум кам'яний на вустах,
Йдеш по снігах, ніби босий.
Бога тоді не проси,
Мовчки з колін підіймися,
Дзвонами вмийся роси,
Полям пташиним пройди.
Вітер грудьми зупини,
Сам не спиняйся, не треба:
Вже соколині сини
В вись піднялися — до неба.
Доні й онуки, як цвіт,
Що ще потрібно людині?
Значить продовжиться рід
В нашій щасливій родині.
Сонцю дитинно всміхнись,
Синє яке тільки небо...
Знаю: як важко — борись,
Падать у відчай не треба.
Відчай — це всьому кінець.
То ж відбивайся, як можеш.
Хтось щоб сказав: — Молодець!
Так би боровся щоб кожен.

БЕРЕЗА

В сукні біленькій береза
Здавна, де наш косогір,
В пам'ять проріжеться лезом,
Так й не забута з тих пір.
Соком поїла весною
Скільки хотілося нам.
Мовою не голосною
Щось шепотіла вітрам.
Йшли, натомившись в городі,
Всі в холодочок її,
Де при спекотній погоді
Втоми знімали свої.
Скільки й не знаєм, без ліку,
З нею розмови вели...
Вже пролетіло піввіку, —
Спогади ж в даль не спливали.
Як до села приїжджаєм —
Мимо не пройдемо, ні.
Тут же самотньо їй, знаєм,
Бути літа не одні.
Листям тоді зашепоче
Тихо-зраділо до нас.
Щось розповісти мов хоче,
І загадкова якась.
Зверху на нас поглядає,
Коси розплівши свої.
Пісню на гілках гойдає
Вічних її солов'їв.

ТИША

*Н*а зорі прокинувся рано-рано
І тихенько виїду з куреня.
Обрій ледь висвітлює багряно,
На підході — лік нового дня.

Над Десною мрійна звисла тиша,
Зорі затухають вдалині.
Поруч плесо, мов дитина, дише,
І шепочуть хвилі щось мені.

В курені додивляються друзі
Сни останні сонячні свої,
Вітерець пустує в тихім лузі,
Зачекались ранку солов'ї.

У міжтрав'ї роси, білі роси
Холодом торкаються ступні,
І їду я сонним лугом босий,
Пахощі вдихаючи земні.

Тиша насторожена, казкова
Поки що над річкою висить.
Скоро сонця вигляне підкова
І розбудить все навкілля вмить.

В заводі враз загельгочуть гуси,
Защебечуть всюди солов'ї.
Озером, розувшись, піде бусел,
Ноги освіжаючи свої.

Півні вже останню перекличку
Голосисто поведуть в селі.
Брязне, опускаючись в криничку,
Десь цеберко у ранковій млі.

Поки ж тиша, неповторна тиша
Благодать навіює мені.
Обрій все світліше і світліше,
Хлопці ж сплять ще міцно в курені.

КАЛИНА ПІД ВІКНОМ

*К*алина під вікном цвіте,
Цвіте, вже скільки я і знаю.
Цілує листя молоде
Навкілля чисте ріднокраю.

Мов наречена у фаті,
Привітно щовесни всміхнеться,
А в осінь грона золоті, —
Калина вогнищем здається.

І ні сніги, ні віхол злість
Згасить вогонь той не спроможні,
А снігурець — частенький гість,
На гілці погостює кожній.

ЛІТА НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

*Учительці німецької мови
Надії Костянтинівні Орел*

*П*онад шляхом Шаболтасівка —
Гарне, в зелені село.
Залетіли, наче ластівка, —
Це ж коли воно було?
Вже не все і пригадається
Вам в учительськiм бутті.
Жаль, що роки не вертаються,
Слід лишають лиш в житті.
З Запоріжжя аж до Мезина
Ваша вистелилась путь,
Де гаї густі з березами, —
Край Швейцарією звать.
Може важко з непосидами
Вам було в той давній час..
По просторах скрізь розкидані, —
Часто згадуємо Вас.
Й школу Мезинську над річкою,
Під горою, що біжить,
В класі, може й невеличкому,
Як же вмiли ми дружить!
По-німецьки вчилися шпребхати,
Мабуть, й успіхи були.
В задоволенні, не нехотя
Ті години відпливали.

І ніколи не гадалося,
Що мине так швидко час,
Всім чогось тоді здавалося —
Не розлучить ніщо нас.
Лиш теперечки побачили:
Не цїнили ранній цвіт,
В біографії позначений
Як період шкільних літ...
Ви тепер у Шаболтасівці,
Ми — розїхались в світи.
Погубились однокласниці,
Погубились назавжди.

* * *

Плахтять могутні ясени,
Сонце примостилося на кроні.
Виросли і в світ пішли сини,
І звели гніздечка любі доні.

Не спинити часу і на мить,
І не повернуть його, тим паче,
Серце в грудях стомлене болить,
Та маскуюсь, щоб ніхто не бачив.

За дітей і онучат молюсь,
Долі їм щасливенької зичу.
За себе нітрохи не боюсь,
Хоч ночами чайкою кигичу.

ДНІ ПРОЖИТИ

Інколи, бува, й не розумію,
Де життя реальне, де міраж.
Ряст топчу, про сонячне щось мрію,
Дні прожиті складую в багаж.
Дні прожиті... Спогади жагучі...
Сіються і сіються, як мак.
І щасливі, і до сліз болючі,
І гіркі, мов полиновий злак.
Скільки погубилося шляхами,
В курявах вітрами замело,
Скільки заховалось за літами
Й весняними водами сплигло!
Розлетілись в світі голубому,
Вже тепер я їх і не зберу.
І не стріти днів моїх нікому,
Прийде час — з собою заберу.
Може в снах повернуться щасливих,
Усміхнуться, як було, мені?
У лугах блукатимуть, на нивах,
Чи зорею зблиснуть вдалині.
Дні мої, майбутні і прожиті,
У цім світі я ніхто без вас.
Ви, наче волошки сині в житі,
Серце зігриваєте весь час.
Як згадаю, мов помолодію,
Зацвіте в зимів'ї біло сад,
А у грудях тенькне безнадія,
Що не повернути вас назад.

У КОЖНОГО СВОЯ ДОЛЯ

А долю ми свою не обираєм,
Вона сама завжди знаходить нас.
Яка вже є — такою і приймаєм,
І не розлучні до кінця весь час.

Комусь вона щасливо усміхнеться,
І лагідна, і ніжна все життя.
До іншого — байдуже обізветься,
Сховавши свої теплі почуття.

Проте бува холодна і жорстока,
Уп'ється в душу й без жалю скубе.
Негоди, лихо шле за кожним кроком,
Аж небо чорним стане голубе.

Не дарма ж кажуть: — Не родись красивим,
Краса красою — подивитись лиш.
Прийди в цей світ на все життя щасливим,
А прийде час — щасливим і залиш.

І тішся тоді долею безмежно,
Немов кохану, на руках носи.
Та будь в стосунках з нею обережним,
Якщо і хочеш щось, та не проси.

Вона сама вирішує, що треба,
Така вже, мабуть, місія її.
Всі долі різні, та нема потреби
За вчинки їм відповідать свої.

КСЕНІЯ

*К*сенія, Аксенія, Оксана,
Щира однокласниця моя.
Літ наших вже паморозь незвана
Обрива листки календаря.
Вечір випускний, неначе вчора,
Відкружляв акордами весни,
І світанком вийшли ми на гору
Розпрощатись з хвилями Десни.
Й розлетілись врзнібіч по світу
Наші однокласники тоді.
Юні, ніби перші квіти цвіту,
Романтичні, сильні й молоді.
Тільки ти лишилася на варті
В рідному селі уже без нас.
І не раз хотілося за парти
Знов зібрать свій незабутній клас.
Виглядала із доріг щоразу,
З деким і стрічалася, було.
Там, біля шкільного перелазу,
Боже мій, а скільки ж літ сплигло!
Дідусі вже ми, а чи бабусі,
Адже серцю не підвладен час.
Та в бадьорім і сьогодні русі,
З мрією, щоб ще зібрався клас..
Ксенія, Аксенія, Оксана,
Юності ровесниця моя!
Листя онде кружеля багряне,
Як листки років календаря.

* * *

*Т*и мудра будь, коли згаса в мені
І щось болить, і вивертає душу,
І хочеться побуть в самотині, —
Тоді німим з тобою бути мушу.

Порину в думи вже прожитих літ,
Переберу у пам'яті всіх друзів.
Хто ще живий, хто завершив політ, —
Згадаються хлоп'ятами у тузі.

Як найдорожче оживе в душі
Дівчатко в платті легкому із ситця,
Босоніж бігло в зелен-спориші,
Аби здаля востаннє подивиться.

Розкидали всіх долі по світах
І до домівок не верта дорога,
Краї я б облетів, якби був птах,
Не проминув би в тих краях нікого...

Ти мудра будь, як обгортають думи,
Не намагайся в душу заглянуть,
Хоч знаю я, чи думай, чи не думай,
Що відійшло — того не повернуть.

ГРИБНИКИ

*У*дем по лісу мохом, а чи глицею,
Ліс шумить, мов розмовляє з нами,
Всі поляни миготять суніцями,
Пахне скрізь і сирістю, й грибами.

А повітря на смолі настояне,
Свіже — в голові запоморочилось.
Ходимо між віковими хвоями,
Папороті кучері толочимо.

Дар лісний у козубці складаємо,
Чи лисички, чи красноголовики.
Де б не заховались — відшукаємо,
Мов зайчат, в бору цьому половимо.

Полювання тихе в задоволення, —
Відпочинок від міського маєва,
То побачим випадково оленя,
То пухнасту білку споглядаємо.

Слухаємо дятлову морзяночку,
Сойка затріщить нами стривожена.
Видолки, узгір'я та поляночки —
Все за день переходити можемо.

А коли додому повертаємось
Лісовою змійкою-стежиною,
На узліссі завжди зупиняємось
Смакувати синьою ожиною.

КАРТОПЛИНИ

Пам'ятаю: за садочком —
Березняк, сосновий ліс,
Усідались ми кружочком
І розпалювали хмиз.

Назбираєм картоплинок,
Що лишились на полях,
І вкладаєм до жаринок,
Щоб спеклися на вуглях.

А вже їсти — під берези —
Приступали всі гуртом...
Ой, село моє, ти Мезин,
Й те багаття за селом.

І які ті картоплинки
Нам смачненькими були,
Ще пеклись вони, а слинки
Поневоленьки текли.

Всі мурзати та зігріті
І картоплею й теплом,
Найщасливіші у світі
За своїм отим селом...

МОЛОДІСТЬ

Втікала молодість навскач,
Неслась не стишуючи біг.
Мов зачарований глядач,
Її спинити я не зміг.

Неслась лугами, через ліс,
В міській щоденній метушні,
В вагоннім стукоті коліс,
В степах, де трави запашні.

Блудилась в куряві доріг,
Долала бурі і шторми.
Де тільки шлях її не ліг?
В глухій тайзі і між людьми.

Та й загубилась. Не знайти.
Хоч і шукаю стільки літ.
І віх немає до мети,
І з часом вивітрився слід.

ТЕПЛО ДУШІ

Життя тріпало, як могло,
Хоч не гнівив я Бога.
Чого в нім лишень не було,
Та не винив нікого.

Не скнів, як вуж не плазував,
І не обходив кручі.
Добро я людям роздавав
В саду своїм квітучім.

Не Прометей я, та теплом
Грів душі задубілі.
Щоб усміхався світ кругом,
Кров пульсувала в тілі.

Може виходило й не так,
Як інколи хотілось.
Але завжди старався всяк,
Щоб серце відігрілось.

І бачив вдячність у очах,
Що лагідно світились.
Вогонь мій, мабуть, не прочах,
Хоч скроні й посріблились.

ВІРНІСТЬ ДРУЖКА

З'їхалось трохи рідні звідусіль
Діда ховати — помер дід Василь,
Житель останній в поліськїм селі
Вже назавжди відійшов до землі.
Скільки не кликала в місто рідня —
Дід не прожив в нім ні жодного дня.
Тут на просторі, в своєму селі
Вік свій прожити не міг без землі.
Чи у городі, а чи у гаю...
Як же любив він земельку свою!
Всюди із ним, не лишав ні на крок,
Вірний товариш — собака Дружок.
... Як пом'янула вже діда рідня, —
Всюди шукали Дружка всі півдня.
Треба забрати з собою його.
Тут залишитись йому? А в кого?
Вже аж під вечір знайшли всі гуртом, —
На кладовищі лежав під хрестом.
Скільки не звали — до рук не дававсь,
Грізно гарчав, тупотів і кусавсь.
Так і поїхали всі без його,
Пес залишивсь біля друга свого.
Днем і вночі на могилі лежить,
Як же йому бідолашному жити?
Темрява чорні тенета спліта,
Пес не відходить й на мить від хреста.
Місяця блимне з-за хмари ріжок —
Виє ночами самотній Дружок.

ТОКУЮТЬ ГЛУХАРІ

Іду до лісу на зорі
В холодних білих росах,
А на полянах глухарі
Траву шовкову косять.

Токують — і глухі немов,
Не чують і не бачать,
Виходить, є і в них любов,
Чого ж бо вони плачуть?

Чого заводяться бої,
Хто буде з них сильніший?
Вслухаються в борню гаї,
Що ще дрімали в тиші.

Глухарка переможця жде,
Величного обранця,
Щоб покоління молоде
Знову кружляло в танцях.

Токують в лісі глухарі,
Урочисто голосять...
Іду до лісу на зорі
По неопалих росах.

КОЛОДЯЗЬ

В дворі колодязь. Цямрини із дуба,
І журавель, прикутий до землі,
В глибінь цеберко опускає любо
Води набрать — найкращої в селі.

Щодня сусіди ходять по водицю,
Бряжчать відерця аж до череди.
І хвалять всі дівчата й молодіці
М'яку джерельність нашої води.

Бере з землі живе питво журавка,
Не відаючи втоми ні на мить.
А біля цямрин — соковита травка
І лавочка для відерець стоїть.

З доріг марудних повернусь додому
І спрагу прохолоддю напою.
Умиюся, аби зігнати втому,
Аби відчути силу ще свою.

В дворі журавлик обізветься скрипом,
Замріяно піднявшись в верховінь.
А на подвір'я медоносна липа
Загляне, обіпершись на плетінь.

* * *

Луг проліг, неначе на долоні,
Скільки й видно — трави простяглись,
А у лузі коні, коні, коні
Табунами паслися колись.

Всіх мастей, мов велетні могуті,
Скільки їх в нічнім було тоді!
Трави, як ізюминки, пахучі
Смакували коні молоді.

Як згадаю — обірветься серце,
Біг шалений тамував нам дух,
Ми неслись, аби купать в озерці
Красенів, і хилитався луг.

Залишились в спогадах болючих
Буйногриві наші скакуни...
Тихо в лузі, лише віз скрипучий
Вчується, буває, з далини.

* * *

Ти не питай, чого сумую я,
Чого в зажурі вицвітають очі,
І вже не хочу слухать солов'я,
А в даль дивлюсь, галопом бігти хочу.

Десь там чекає новий дім мене,
Куди остання простяглась дорога,
Десь там усе закінчиться земне
І стану я, вклонившись, перед Богом.

Чи в інший сад, вже райський, не земний
Ввійду я, а чи Бог закриє двері?
Та не від того я тепер сумний
І сповідь залишаю на папері.

Стомився я — давно тебе нема,
І голос розчинився в сірій далі,
І холодом окутує зима,
І серце захлинається в печалі.

СТУКАЄ ХТОСЬ

*Ж*то ж то в двері кожненької ночі
Стукає настирливо мені?
Пробудившись, відкриваю очі,
Прислухаюсь довго в тишині.

Та не чути більше уже стуку,
Чи вдалось, наснився, може сон,
Чи душа чиясь в болючих муках
Ходить уночі біля вікон?

Відчиню і двері, та нікого
Вкотре не побачу біля них.
Хто ж то стежку до мого порогу
Протоптав на просторах земних?

І до ранку не заплющу очі,
В темряву гнітючу все дивлюсь...
Ходить хтось. Відкритися не хоче,
Та ночами стукає чомусь.

А СЕРЦЕ НЕ ЙДЕ ЧОГОСЬ

*Н*е хочеться щось додому,
Хоч можна б і йти уже,
І тіло набралось втоми,
Зробилось немов чуже.

За день на місці робочім
Багато подій і справ.
Та серце іти не хоче,
Мабуть, що ніхто не звав.

І квилить підбитим птахом,
Збудивши печаль мою.
І думаю вкотре з жахом
Про долю важку свою.

Акорди живих мелодій
Загублені десь, як гріш.
Чи може украв їх злодій,
Як серцем писав я вірш?

БАГАЖ

Складую літа, як хліб в комору,
Складую, як путівний багаж.
Шлях в життя почав неначе вчора,
А життя позад вже, як міраж.
Непомітно промайнули роки,
І хотів би, та не спинеш біг.
Небо прихилилось синьооке
І земелька тулиться до ніг.
Кучеряві верби над водою
Шелестіли кожен рік мені.
А літа невпинною ходою
Віхи залишали вдалині.
В тілі бунтувала юна сила,
Нового хотілося чогось.
Де тільки світами не носило,
А побачить скільки довелось?
Як і всі — радів ясному небу,
У покорі не схилявся вітрам.
Продиравсь крізь нетрі — знав, що треба
Шлях мені прокласти саме там.
У багаж життєвий все складалось,
І багаж той повнився в путі.
Скільки, я не відаю, зосталось
Ще доріг не пройдених в житті.

НА ОЗЕРІ

Карасів на озері ловлю,
Поміж лопухами поплавочки,
Під вербою всівся у щавлю,
Щоб було приємно в холодочку.

Десь деркач задеренчить в траві,
В очереті вітерець гуляє,
А латаття квіточки живі
Озеро тихесенько гойдає.

Крижні пролетять в густий ситняк,
І зозуля лічить мої роки.
Поплавець, неначебто, заляк,
Поглядає мовчки на всі боки.

А душі затишно так чогось,
І не помічаєш плину часу.
Сонце до зеніту вже сп'ялось,
Верб плакучих гріє довгу рясу.

Золоті, як сонце, карасі
На гачку тріпочуть все частіше.
Як же гарно бути в цій красі,
Де цвіте все, шелестить і дише!

САД

*В*же час забути білий сад,
Конвалій аромат п'янкий.
Шляхів не буде вже назад,
І сподівання всі покинь.

Ні наздогнать, ні повернуть
Весну, яка спливла у даль,
Лишивши серденьку, мабуть,
На все життя болючий жаль.

І білий сад, що зацвіте,
Й п'янкий конвалій аромат,
Все буде це, тільки не те,
Не ті конвалії і сад.

І будеш ти, але не та,
І буду я, та інший вже,
Пора минулась золота,
В саду тепер – усе чуже.

Та крізь життєву каламуть
Шепоче хтось: – Не поспішай
Той сад в конваліях забудь,
З душі навек не виривай.

МІСЯЦЬ

*М*ісяць у піжмурки з хмарами грає,
Срібний вогонь розсипає в імлі,
В полі небеснім вовчиськом блукає,
Птахом злітає на білім крилі.

Дивляться зорі іздалеку тихі:
Хто ж там гуляє самотньо вночі?
Пару шукає, чи сіє скрізь лихо,
Серп насторожено свій несучи?

То заглядає у темні віконця,
Де додивляються сни дітлахи.
То похизується, ніби він сонце,
Зміг зачепити за хатні дахи.

Ніч всю розгулює, мов парубійко,
Ні на хвилинку спочить не сіда.
Блимне з-за хмари, як нова копійка,
Блиск у імлі до землі опада.

Срібний вогонь наостанок розливши,
Котрий вбирає холодна роса,
Вже лиш під ранок, за ніч натомившись,
Вмить заховається спать в небеса.

ПЛЯМИ

Плями на сорочці, на штанятах,
Капелюсі чи на піджаку
Вичистить — уміння не багато
Треба мати на місію таку.
Ось коли на совісті є пляма,
А чи бруд життєвий у душі —
Тут скажу відверто вам і прямо:
Чисти, відмивай та хоч лижи,
Тільки не очистити безслідно,
Як би не старався ти тоді,
Бо гріхи, як чорне в білім, видно,
Як масляті плями на воді.
І ніяк не вичистиш намулу,
Не сховаєш від очей людських,
Сьогодні чи давно минулий,
Бачиться однаково твій гріх.
Тож живи, щоб не вкрадались плями,
Совість бережи, мов джерело,
Аби міг дивитись в очі прямо
І спокійно на душі було.

СЕРЦЮ У ГРУДЯХ ТІСНО

Серцю у грудях тісно,
Рветься з грудей кудись.
Може, чекає пісню,
Що підняла б увись?

Може, простору мало,
Хоче страждать, любить?
А чи вогонь кресалом
Хочеться запалить?

Вирватись лиш не може,
Ніби із клітки птах.
Хто ж йому допоможе
Крилам зробити змах?

Серце, болюче серце,
Груди не рви мої.
В тині уже озерце,
Стежок нема в гаї.

Двоє нас в світі лише,
Більше нікого нема.
Холодом в груді дише —
Мабуть, іде зима.

* * *

Доходять дні і вічність десь —
Зупинка таємнича.
Я налаштований вже весь
На спокій, як покличуть.

А що там буде в домі тім,
Чи сни, чи тільки тління?
Якби на ложі золотім
Лежати без старіння.

Всі знають, що часина та
Постукає до хати.
Сховають тіло під хреста,
Під насипок горбатий.

Отож радійте кожну мить,
Любіть рідню і друзів,
Поки зозуля ще сидить
Й кує літа у лузі.

НА ВЕЛОСИПЕДІ

На велосипеді
Їду я за місто.
Білку в лісі вгледів,
Що чкурнула в листя.
Дятел на осіці
Стукотить морзянку,
Маслюки із глиці
Виглядають зранку.
Тихо і неспішно
Їду по стежині,
Зайчєня потішне
Юркнуло в ожині.
Вуж через дорогу
Переліз хутенько.
І нема нікого,
Як же тут гарненько!
Насолоду тіло
Г'є, та не нап'ється,
Сойка пролетіла,
Сич в глуші сміється.
Як красиво в лісі,
Не розкажеш в слові.
Загляда із висі
Сонце в ліс сосновий.

ГУСИ-ЛЕБЕДІ

Полетіли гуси-лебеді,
Полетіли в край тепла.
Прокричали щось у небі нам,
Тугу скинувши з крила.

І далеко, аж до обрію,
Чути журні голоси.
Шлях на південь ними обрано
З давніх пір, в усі часи.

Восени їх проводжаємо —
Якось сумно тоді нам.
А весною зустрічаємо
І радіємо птахам.

В піднебесся очі зводимо:
Чи вертаються усі?
І весь день щасливі ходимо,
Крики вчувши голосні.

Прилітають любі гусоньки, —
Повернулася весна.
І шпаки летять, і буслики
Від світання до пізна.

Наші друзі повернулися
Із далеких берегів,
І дерева усміхнулися
Першим листям до птахів.

ГУЛЯЄ ВІТЕР

Розгнуздався вітер,
З упряжі зірвався.
Понад білим світом
Буйно розгулявся.
Гне стрункі тополі,
Гонить небом хмари,
Стугонить у полі,
Все шукає пари.
Птаство, хто де може,
В дула поховались,
Хилить огорожі,
Які ще zostались.
Полини шматує,
Пил стовпом здимає.
Що ж це він лютує,
Злість чого зриває?
Зупинися, вітре,
Та й угомонися,
Видихни повітря —
Трохи відлежися.
Та не слуха вітер,
Знай собі — гуляє.
Понад білим світом
Батогом стріляє.

ЖИТТЯ

Я люблю життя, яке вже маю,
В сонячному сьайві, а чи ні,
Будь-яке, як Божий дар, сприймаю,
Вічністю відміряне мені.
Чи солодке, як меду пахучі,
Чи гірке, як жовті полини,
Світле, необділене, жагуче,
Молоде, в обіймах сивини,
Нещасливе, болісне, тривожне,
З посмішкою, радістю, теплом...
Як своє життя любить не можна,
Не пригріти серцем, мов крилом?
Жити на землі дано квітучій,
Тож живи, людино, і радій,
І ніколи сумнів щоб не мучив,
Не плакав ілюзій і надій,
А любив життя, як сад в цвітінні,
Як наліті колоски зерном,
Як достиглі яблука осінні,
І сніги, що впали за вікном.

ТРУНОК ВІЧНОСТІ

О, мій розуме, шириий брате,
Вкотре в роздумах я стою,
Трунок вічності як ввібрати
Мені в тіло і в кров свою?

Не солодкий він — гіркуватий,
Випить зможу його, чи ні?
Як хотілось про це б дізнатись
Неодмінно тепер мені.

Зорі тихі в небесній далі!
Де той трунок, мені скажіть?..
Жовте листя кругом опале
На землі між дерев лежить.

* * *

Літ минулих дим розвіє вітер,
Поміняє річка береги.
Будуть тут сади цвісти і квіти,
Буйнотрав'ям шелестить дуги.

Колоски добірної пшениці,
Понад шляхом — волошковий квіт,
Запах чебреців і медуниці
Скільки ще п'янитимуть тут літ!

Хоч нове вже покоління буде
У своїй добі творить діла...
Мо'ї мене колись згадають люди —
Земляки із рідного села.

* * *

Стрічаюсь з літом кожен рік на дачі,
Стрічаюсь, як знайомий, вже давно.
Всміхнеться літо подихом гарячим,
Загляне у розчинене вікно.

І ходить поруч всюди без спочинку,
Щоденно посміхаючись мені.
На грядках квасолину, чи перчинку
Теплом леліє довгі літні дні.

І гарно нам, щасливі ми, щасливі,
Ручкуємось, неначе парубки.
І ягоди, і стиглі сині сливи
Смакую разом з літом залюбки.

* * *

Відспівали солов'ї в садах,
Пташенята стали на крило,
Висипались зерна в полинах,
У туманах літо відпливало.

На пустиннім березі один
Дзюркотіння слухаю ріки,
Бабиного літа серпантин
Лапами вчепився за гілки.

Ще далеко весняні дощі,
Та думками я вже в тій порі.
І гудуть над вишнями хрущі,
А у небі — зорі-ліхтарі.

БІЛІ РОСИ

Осінь. А я іще босий
Ранком ходжу по траві.
Роси. Холодні вже роси —
Дрібні краплинки живі.

День весь бадьорість у тілі,
Ніби пір'їну, ношу.
Роси — кришталинки білі,
Висипав хтось в споришу.

Чисті, неначе сльозинки,
Искорки сиплють в траву.
Білі цілющі росинки,
Як я без них проживу?

Снігом коли, не росою,
Вкриється все в білизну,
Буду в морози зимою
Я виглядати весну.

Буду чекать, коли роси
Знов принесуть журавлі..
Осінь. А я іще босий
Ранком ходжу по землі.

* * *

*Н*апряла осінь бабиного літа,
Куди не глянеш — павутиння скрізь,
А клаптик сивини в осінні квіти,
Мов зимувати, крадькома заліз.

І дні такі і лагідні, й погожі,
Сміється сонце, мов маля, з небес.
А згряя горобців на огорожі
Розпочала цвіріньканням конгрес.

На призьбі дід свій поперек ще гріє,
Нагулює вагу на зиму кіт.
Від гарбузів аж у очах рябіє,
Що купою лежать біля воріт.

* * *

*Н*а деревах листя пожовтіло,
Інієм вкриваються дахи.
У краї далекі відлетіли
Друзі наші співуни-птахи.

Не літа метелик і комарик,
Вже сховались на зимовий час.
Небо спозаранку сиво хмарить,
І журбою сповиває нас.

Тільки суму й крапельки немає,
І життю радієш кожну мить...
Листя парашутами кружляє,
Під ногами тихо шелестить.

ПАВУТИННЯ ОСЕНІ

*П*авутиння осені
Білими покосами
Вистелилось в полі і лугах.
В барвах дивних листячко,
У калин намистечко
Вогнищем палає на вітрах.
Сонечко всміхається,
В павутинках грається, —
Осені розсипалась краса.
В лісі тиша блудиться,
Поміж сосен губиться,
В позолоту вдягнена уся.
Дні короткі осені,
Ні волошок в просині,
Ні вусатих стиглих колосків.
А у серці весниться,
Мріється, чудесниться,
Тьохкає ще й солов'їний спів.

* * *

Давно волошки відцвіли,
Відколосилось в полі жито.
Сніги стежини замели,
А у душі і досі — літо.

Не помічаю холодів,
Не чую вітру завивання.
Хтось зве мене: — Ходім, ходім
В луги до літа, в світ кохання.

Десна захована у лід,
В снах — задубілі верболози,
Припала тиша до боліт,
А в серці не стихають грози.

Гримить і блискавка-змія
По небу шкiриться, аж страшко.
Дощицю спрагло п'є земля,
Вмивають личенько ромашки.

Сніги й сніги, куди не глянь,
Мов білим килимом все вкрито...
В зимовій пелені світань
І досі бачу тепле літо.

В БІЛОМУ ДВОРІ

Падає сніг волохатий,
Тихо-тихенько в дворі,
В білих хустиночках хати,
В вальсі сніжинки вгорі.

Ковдру пухку, як перину,
Зимонька тче для землі,
З неба летять без зупину
Парашутинки малі.

В дні і у гарні, погожі,
І в біснунанні завій,
Тепло землі, сни хороші
Казкою бачаться їй.

Падає сніг волохатий,
Як же красиво кругом!
Довго стою біля хати
В білім дворі під вікном.

* * *

Сонце колючком покотилось в небо —
День новий почався вкотре на землі.
І діла всіякі знов вершити треба,
Торувать дороги більші і малі.

Голубії далі кличуть нас і кличуть,
Сонячне щоб щастя ми змогли знайти.
А воно примарне, завжди таємниче,
Утіка за ріки, гори і мости.

Відшукать його б нам та забрати треба,
А воно тендітне, як ламкий кришталь...
День новий почався. Усміхнулось небо.
Простяглась дорога у манливу даль...

КОНВАЛІЇ

Забралися у затишний куточок
Й весною дишуть чашечки живі,
В саду цвіте конвалій острівочок,
Блищать, наче сніжинки, у траві.

Зірву коханій лагідний пучечок
І принесу — в душі цвітуть нехай.
На стіл поставлю в невеликий глечик —
Весни творіння молоде вдихай.

Конвалії пахучі та тендітні —
Бальзам цілющий, пий же досхочу.
Дивлюся на росиночки розквітлі,
Щасливо усміхаюсь і мовчу.

НЕ ПИТАЮ

У зими не питаю, не питаю у осені,
Куди літо втекло під дощами розкосими.

Не питаю у сонця, не питаю у місяця,
Зорі взимку чогось вже по-іншому світяться.

Відцвіли в лісі проліски, білосніжні конвалії,
Солов'ї відспівали, перетьохкали арії.

Жовте листя упало поміж кленів, тополями,
А на серці сутужно, серце квилиться болями.

Замели снігом все завірюхи непрохані,
Я ж у літечко тепле до сп'яніння закоханий.

Як я жить тепер буду, запитать так і хочеться,
А у думках моїх літо в річці хлюпочеться.

* * *

Я в небесах далеко десь,
В твій голос навіть не вслухаюсь.
Я загубився в думках весь,
В словах омріяних шукаюсь.

В полоні ніжної краси,
Що в барви вилилась чудесні,
Краплинку чистої роси
Візьму, аби тобі принести.

* * *

Наламуттю сніг спливе весною,
Грозові прокотяться дощі,
Луг зазеленіє за Десною,
У обнови вдягнуться куці.

А моя душа, мов перепілка,
Випурхне в навкілля молоде.
У вікно бузку загляне гілка,
Павутинку павучок спряде.

Весни, весни... Скільки ручаями
Вас уже сплигло у далину?
Та щоразу я милуюсь вами,
Як зустріну пору весняну.

Свіжістю надихатись не можу,
Від снігів холодних відтаю.
І найщасливіший днем погожим
Усміхаюсь сонцю в цім раю.

СПОМИНИ

А спомини, спомини, спомини,
Немов черв'ячки, у душі.
Бувають, як кислі оскомини,
Гіркі, а проте ж – не чужі.

Бувають – запалюють очі,
І серце затьохкає враз.
Якихось згадать і не хочеш –
Самі повертають до нас.

Від інших – за мить потепліє,
І скреснуть застигли льоди,
Струна забринить у надії,
Мов просить: – Побудь! Підожди!

Буває – накотяться хвилями,
Нічим не спинить їх тоді.
Немов за пташиними крилами
Полями спішать, по воді.

І хочеш того, чи не хочеться,
А спомини поруч завжди.
У думках, у серці хлюпочуться
І звуть мене, звуть. А куди?

Та пусто було б як би спомини
Ніколи в житті не плелись.
А так – пригадаєм смаковини
І все, чим жили ми колись.

В ПОРТУ

*К*ораблі назад вертаються
В рідну гавань звідусіль.
Їх стрічають, усміхаються
В літню пору й заметіль.

Із усіх світів швортуються,
Тут і там — вже звичний гук.
Обнімаються, цілуються
Після втомлених розлук.

Хто чекає - дочекається
І зустріне в порту.
Хвиля піниться і грається,
Гребінь плюска в висоту.

Лиш мені ніяк не стрітисся,
Хоч буваю часто туг.
Де ж вона змогла подітисся,
Куди ліг її маршрут?

Хвиля з хвилею гуляєтсся,
Борт полоще корабля.
Все чекаю — не вертається
З мандрів молодість моя.

* * *

*Л*инами пахне в озері латаття,
В'юни в намулі мутять каламуть.
І хмиз тріщить в розпаленім багатті,
А в небі хмари, як човни, пливуть.

У казані вже юшка закипіла,
Веселість витанцьовує в очах.
Качина пара низько пролетіла,
І обізвалась жаба у корчах.

На березі, де озеро розлоге,
В захопленні вгорнулися в красу.
Куди не глянь — нема ніде нікого,
Літак лиш в небі вислав полосу.

* * *

*А*ж під ранок притомився вітер,
І в дрімоту вкуталась імла.
А листок осінній шибку витер,
Притуливсь, приклеївся до скла.

Полежу ще трохи, бо ж неділя,
І думки — як повені потік.
Кінчиться осіння веремія,
А за нею й календарний рік.

Ще на одну сходинку зберуся,
Скільки їх відміряно мені?
З думами на жовтий клен дивлюся,
Що завмер в ранковому вікні.

ГОДІВНИЧКА

Осьде годівничка,
В ній смачні зернята,
Прилітай, синичка,
В будні і у свята.

З друзями своїми
Прилітай хутчіше,
Бо коли ж ви їли
Взимку щось смачніше?

Ситна годівничка
Манить за віконцем.
Прилітай, синичка —
Жовтогруде сонце.

* * *

Вийду в тихе поле
Літо виглядати...
Сніг лежить навколо
Білий, волохатий.

Намели замети
Скрізь вітри колючі.
Любе літо, де ти?
Я ж уже так скучив?

Виглядаю в полі,
В лузі виглядаю,
Бо тебе ніколи
Я не забуваю.

ДУМА ПРО ВСЕСВІТ

Навіть важко уявити,
Що в усіх свої орбіти,
Скоректовані і сталі,
Пролягли в космічні далі.
Скільки зір, планет, Галактик,
І Земля — манюнький клаптик, —
Обертається синхронно,
Незалежно, монотонно.
Міліарди літ у русі,
Навіть думати боюся,
Збій якщо десь статись може, —
Хто ж тоді нам допоможе?
Що таїть безмежний Всесвіт,
Пил пустель чи річок плескіт?
Десь же є живі істоти,
В недсяжних нам широтах.
Чи брати вони по крові,
Розуміються у слові?
Чи як ми, а чи гіганти,
Є розумні в них й таланти?
Може, всі, як маса сіра,
І яка панує віра?
Скільки літ ми тут існуєм —
Стільки й Всесвітом мандруєм.
Та не можемо дізнатись,
Як до тайн усіх дістатись.

Кораблі шлемо космічні,
Результати — прозаїчні.
Та не може бути єдина
Лиш Земля, де є людина!

БУВ БИ ЗАПОВІТ

Кричали «гірко». Юна наречена
Байдуже пригорталась до плеча.
А він вже сивий, грошовитий, вчений,
Цибатий, як старезна каланча.

І про які там почуття вже мова?
Нерівний шлюб. А що там для душі?
Та їй ввижався теремок казковий,
Великі гроші, поки що чужі.

Заради них йшла без вагань до шлюбу,
Втішала: — Потерплю ж бо кілька літ.
А те, що ні краплинки він не любий —
Яка різниця? Був би заповіт.

ЙДУ, ДЕ ХОДИЛИ...

Де ж та стежина, що в поле вела?
Де ж ті волошки, що нам усміхались?..
В лузі калина давно відцвіла,
І солов'ї у бузках відспівались.

Йду, де ходили ми. Серце стиска,
І випливають хліба міражами.
Погляд знайомі картини шука,
Та поховались вони за літами.

Небо лиш тільки таке ж, як колись,
Сонце, мов яблуко, висне в зеніті.
Як же так швидко роки пронеслись
І розгубились у білому світі?

* * *

Боюсь — не стріну вже тебе ніколи,
Нас розвели по світу поїзди.
І не знайти щасливої підкови,
Щоб нас оберігала від біди.

Ти десь в тривожних загубилась далях,
Чи за Уралом, чи в глухій тайзі.
І поїздів з доріг не виглядала,
А літ стрімких не стримать у вузді.

Чи згадуєш, чи назавжди забула
Шкільний наш вальс, що відкружляв давно?
Садів пора цвітіння проминула,
І відігралось молоде вино.

ЗЕРНЯТА ЛЮБОВІ

З зернинки буде колосочок,
З колосочка — новий урожай.
А тоді збереш вже лантушочок,
Випечеш пахучий коровай.

Із цілунка — почуття поллються,
Більше й більше стане їх в душі.
Квітами у серці розростуться,
Ти ж їх, як малятко, бережи.

І плекай, в вітрах щоб не зів'яли,
Щоб, бува, не застудив мороз,
А цвіли, цвіли й не відцвітали,
Ні в сніги, ні в лють шалених гроз.

Не губились по курних дорогах,
Не котились вітром, як курай,
Маками цвіли у перелогах,
Ти, як найдорожче, їх кохай.

Нові й нові зернятка любові
Весь твій вік нехай ростуть в тобі.
Квіти почуття — як загадкові
Очі твої ніжні й голубі.

КЛАДКА

Між лозою в'юниться
Річка дзюркотлива.
Кладка тихо тупиться
В бережок гойдлива.

На тій кладці стрілися
В надвечір'ї двоє.
Мовчки зупинилися,
Стали над водою.

Обійти, та осторонь
Лиш вода хлопоче.
Звиснув вечір простором,
Лози щось шепочуть.

І пішли замріяні
В один бік обоє.
Шлях Чумацький віялом
Вплив над вербою.

Мабуть, так судилося
Їм зустріти долю.
Кладка простелилася
Щастям над водою.

БІЛЯ ВИШНІ

Пригода

А дівчата у саду
Обривали вишні.
Красу мали молоду,
А які ж бо пишні!

Такі щічки рум'яні,
Наче стиглі вишні.
Усміхнулися мені
У садку в затишші.

І співають всі в гурті
Про кохання вічне.
Ой, красуні молоді,
Діви симпатичні.

Ягідки все рвуть і рвуть
Білими руками.
Я спитав, кого як звать?
А ми доньки мами.

Нас аж шестеро сестер
В любові матусі.
А якщо ти кавалер —
Галя є й Маруся.

Є Надійка серед нас,
Оля і Полінка,
Проте Віра задля вас —
Щонайкраща жінка.

Дружно сміхом залились,
Очі-бісенята...
Таке трапилось колись,
Літ пройшло багато.

Не забув і досі я
Сад той на узвишші...
Склалась з Вірою сім'я
Біля тої вишні.

* * *

*Т*олубі, як небо, твої ніжні очі,
Білої берізки — чепурнявий стан.
Ти переді мною дні усі і ночі,
Ти моя Ізольда, а я твій Трістан.

Вихором кружляє чарівне кохання,
Білі твої руки — крила лебедят.
Ти моя красуня перша і остання,
Будь завжди зі мною... А літа летять...

* * *

Ти наче поруч, наче і нема,
Ти десь далеко, нібито й зі мною,
Не тепле літо, та і не зима,
І цвіт не перший, що відцвів весною.

Здається часом: сон був, а чи ні?
Невже кохання нас кружляло в вирі,
І місяць соромливо в вишині
Ховав у хмарах очі свої щирі?

Туманами відкочують літа,
Кричу до тебе, та не докричуся.
І я не той, і ти уже не та,
Та сам собі про це сказати боюся.

* * *

Вокзал, перон і суєта,
Я зупинився збоку.
Ти пройдеш поруч, як свята,
В капелюшку широкім.

І довго буду тобі вслід
Дивитись без надії
Й чекать, коли твій скресне лід,
Аби здійснились мрії.

ТИ УСМІХНИСЬ

В. М.

Операційна. Не здавайся, друже!
Не падай духом всім смертям назло,
На білий світ не поглядай байдуже,
Якщо в свідомість чорне щось вповзло.

Все буде добре. Вірю і благаюсь,
Стривоженість розвіється в вітрах.
Заплющи очі — бачиш, я всміхаюсь,
Тож крила розправляй, неначе птах.

Усе це звичне на землі пекельній:
Десь ходить радість, ну, а десь — жура,
Оазиси цвітуть у млі пустельній,
Багато зла, але не менш добра.

Дивись, он промінь загляда в віконце,
Торкаючись теплом твого чола.
Ти усміхнись, як усміхнулось сонце,
Квітині порадій, наче бджола.

* * *

*М*ов струна у серці обірвалась,
А у небі обіззався грім.
Ти пішла, ні словом не озвалась,
Назавжди лишаяючи мій дім.

І не оглянулася ні разу,
Ще яке ж бо серце треба мати?
Тільки я не загаїв образу
І не міг раниме щось сказати.

Врізнобіч шляхи на перехресті
Повели не знаючи куди...
І затихла скрипка у оркестрі,
Відцвіли під хатою сади.

* * *

*Ч*огось не рідко ти кричиш,
Терзаєш мою душу,
Або мовчиш усе, мовчиш,
А я страждати мушу.

Вік доживаємо уже,
До скронь впала пороша,
А серце ж, знаю, не чуже
І ти така... хороша.

РОЗРИВ

*В*се один одному сказали,
Образи вилили з душі,
Сімейний вузол розв'язали
Й пішли – колючі і чужі.

Неначе й не було любові,
Зчерствіло серце, як граніт.
І скам'яніла ніжність в слові,
Став почорнілим білий світ.

Світанки росяні забулись,
Стежини щастя замело,
Пішли, ні раз не оглянулись,
Мов би нічого й не було.

Дивились злякано волошки
Услід з узбіччя крадькома.
Розбився вдрузки щастя горщик,
А склеїть мудрості нема.

СМІХ

*Т*вій сміх і досі голосно дзвенить
І будить струни у душі приспані,
А серце, сполохнувшись, защемить,
Заб'ється, ніби олень у аркані.

Чимало літ між нас тебе нема,
Уже б могла і загубитись в часі,
Снігами замела сліди зима,
Та пам'ять у життя моє вплелася.

Вривається зненацька в неї сміх
І розриває на частинки груди.
За що мені чужий спіткався гріх,
Що біль роками в моїм серці будить.

Дзвенить твій сміх акордами в мені,
Ні як не можу я його позбутись.
Пішла ти й загубилась в далині,
Аби ніколи вже не повернутись.

ТВІЙ ЛИСТ

*Т*вій лист єдиний, ніби раритет,
За сімома замками бережу.
Вже вицвів, пожовтів старий конверт,
Що таїну оберіга чужою.

Беру до рук – і, ніби голос твій,
Почується тихенький вдалині,
Крізь товщу літ і перегук завій
Промініться тепло твоє в мені.

Буває камінь в глиб душі впаде,
І стисне груди, мов лещата, біль,
Та лист стежками знову поведе,
І спогади нахлинуть звідусіль.

Відступляться і грози, і печаль
Миттєво за невидиму межу,
Відкотяться, відгуркотять у даль...
Твій лист єдиний ревно бережу.

ЧАША КОХАННЯ

Кохання чаша аж по вінця,
Вже скільки п'ю — не видно дна.
Неначе солов'їв колінця
До серця тулиться щодня.

Теплом зігріє в завірюху,
І відступають холоди.
В пекельну спеку і задуху
Наллє джерельної води.

Щасливо п'ю і не міліє
Кохання чаша ані чуть.
Душа закохано хмеліє —
І в січні проліски цвітуть.

Як найдорожче, що я маю,
Ту чашу бережу святу.
Бо розіб'ється — давна знаю —
Красу загубиш золоту.

В єдине вже тоді не скласти,
Як черепки ті не зціляй,
Ніколи не повернеш щастя
Того, що хлюпало за край.

* * *

Уже і погляд не такий,
І не така коса.
І сміх глухий, а не дзвінкий,
І інша ти вже вся.

Хода притомлена якась,
Потух очей вогонь.
Міняє все на світі час —
І стан, і колір скронь.

Підступні зморшки, мов сльота,
Та не спинить ріку.
А ти ж піщинка золота,
Як не любить таку?

* * *

Жоч літ сплигло кудись у даль без ліку,
І сонце вже за гору загляда,
А я несу любов свою велику
У тихий сад, де листя опада.

Де солов'ї давно переспівали,
Гойдає тишу втомленість німа,
В саду оцьому ми не раз бували,
Та вже слідів твоїх ніде нема.

А я несу любов свою велику,
Стежками вкотре нашими пройду.
У далеч літ сплигло стільки без ліку,
Та пам'ять ходить й досі по саду.

ЗМІСТ

Моя перлина	3
До землі	4
Древній Вал	5
Планета Земля	6
Народу України	7
Відданість	8
Заповіт сину	9
Береза	10
Тиша	11
Калина під вікном	12
Літа не повертаються	13
Палахтять могутні ясени	14
Дні прожиті	15
У кожного своя доля	16
Ксенія	17
Ти мудра будь, коли згаса в мені	18
Грибники	19
Картоплини	20
Молодість	21
Тепло душі	22
Вірність Дружка	23
Токують глухарі	24
Колодязь	25
Луг проліг, неначе на долоні	26
Ти не питай, чого сумую я	27
Стукає хтось	28
А серце не йде чогось	29
Багаж	30
На озері	31
Сад	32
Місяць	33
Плями	34
Серцю у грудях тісно	35
Доходять дні і вічність десь	36
На велосипеді	37
Гуси-лебеді	38
Гуляє вітер	39
Життя	40

Трунок вічності	41
Літ минулих дим розвіє вітер	41
Стрічаюсь з літом кожен рік на дачі	42
Відспівали солов'ї в садах	42
Білі роси	43
Напряла осінь бабиного літа	44
На деревах листя пожовтіло	44
Павутиння осені	45
Давно волошки відцвіли	46
В білому дворі	47
Сонце колобочком покотилось в небо	48
Конвалії	48
Не питаю	49
Я в небесах далеко десь	49
Каламуттю сніг спливе весною	50
Спомини	51
В порту	52
Линами пахне в озері латаття	53
Аж під ранок притомився вітер	53
Годівничка	54
Вийду в тихе поле	54
Дума про Всесвіт	55
Був би заповіт	56
Йду, де ходили	57
Боюсь — не стріну вже тебе ніколи	57
Зернята любові	58
Кладка	59
Біля вишні	60
Голубі, як небо	61
Ти наче поруч, наче і нема	62
Вокзал	62
Ти усміхнись	63
Мов струна у серці обірвалася	64
Чогось не рідко ти кричиш	64
Розрив	65
Сміх	66
Твій лист	67
Чаша кохання	68
Уже і погляд не такий	69
Хоч літ спливаю кудись у даль без ліку	69

Літературно-художнє видання
ПИЛИПЕЦЬ Володимир Максимович
ПОЛИНОВЕ СУЦВІТТЯ

Поезії

Редактор – **В. М. Сапон**

Комп'ютерний набір, верстка, макетування
та дизайн обкладинки – **Г. В. Святенко**

Коректура – **І. А. Карпенко**

Підписано до друку 0.0.2013 р.
Формат 70х90/32. Папір офсетний. Друк офсетний.
Гарнітура LazurskiC. Умовн. друк. арк. 0,00.
Обл. вид. арк. 0,00. Зам. № _____. Наклад 300 прим.

Видання та друк із оригінал-макетів замовника
в ТОВ «Видавництво «Аспект-Поліграф»:
вул. Шевченка, 109 а, м. Ніжин Чернігівської обл., 16600,
тел./факс: (04631) 3-11-08, 3-18-03.
E-mail: aspekt@uscity.com

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру
суб'єктів видавничої справи серія ДК № 3464, від 17.04.2009 р.

Пилипець В. М.

ПЗ2 Полинове суцвіття: поезії. – Ніжин: ТОВ «Видавництво «Аспект-Поліграф», 2013. – 72 с.

ISBN 000-000-000-000-0

Теми рідного краю, його неповторної природи, працьовитих людей, які все життя зустрічались на поетичній дорозі, перенесли болями і тривогами, гордістю і переживаннями в нову збірку поезій Володимира Пилипця «Полинове суцвіття».

УДК 82–16
ББК 84 (4 Укр = Укр)–5